

DOMINIC NOLAN

MINULÝ ŽIVOT

Vybavuje sa jej
len jedna spomienka.
Tá najhoršia.

ikar

Dominic Nolan

MINULÝ ŽIVOT

IKAR

Dominic Nolan
PAST LIFE

Copyright © 2019 Dominic Nolan
Translation © 2019 by Miriam Ghaniová
Jacket design © Patrick Insole
Images © Martin Amis/Arcangel Images (landscape),
Stephen Mulcahey/Arcangel Images (figure),
sathaporn/Shutterstock and Elnur/Shutterstock (torn paper)
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6938-5

Venujem Val a Jimovi Nolanovcom,

darcom slobody

*Ako len budeme vládať žiť bez toho,
čo bolo naším životom?
Ako budeme vedieť, že sme to my,
keď sa zbavíme svojej minulosti?*
John Steinbeck

John Steinbeck. Ovocie hnevu.
Bratislava: Tatran, 1971. 564 s.
Preklad Eduard Vladimír Tvarožek.

*La vie que j'ai menée.
M'empêche de me suicider.*
Blaise Cendrars

ČOKOLVEK SA UDIALO, pomaly sa to vytrácalo z jej mysle. Rýchlejšie, ako si stihla uvedomiť, čo to je. Čudovala sa, prečo leží. Pod sebou mala holý matrac a bola obrátená tvárou k stene. V slabom svetle hľadala niečo známe, čokoľvek, čo by jej napovedalo, kde je. Videla okno zabité doskami, steny polepené lacnými tapetami, kedysi asi bielymi, teraz svetlohnedými so samými jamkami. V kútoch sa už odliepali a odhaľovali starý laminát pôsobiaci ako dekoratívna vrstva.

Dôkaz po ľuďoch, čo už odišli.

Bola vyčerpaná. Nie, priam vyžmýkaná ako citrón. Akoby jej niekto dačo urobil, od čoho sa jej rozpustili kosti a hlava zostala dutá a prázdna. Ležala na bruchu, bála sa, ale ani sama nevedela čoho. Vlastne nevedela vôbec nič. Tá jasná skutočnosť v nej zrazu vyvolala miernu paniku. Spomenie si, nahovárala si, určite si na všetko spomenie. Len si chvíľku poleží, počká na to, čo jej zide na um.

Napríklad vlastné meno.

Zakrátko si začala si uvedomovať svoje telo. V hlave jej dunelo, v ústach bez slín cítila sucho. Jedno oko mala otvorené len trochu, tvár citlivú na dotyk a zistila, že ju bolí aj čosi ďalšie, skôr ako to stihla identifikovať. Čokoľvek to bolo, každý pohyb pre ňu predstavoval muky. Pozbierala

všetku silu, sadla si, zakolísala sa ako opilec a potom si kľakla.

Nebola sama.

Vo vzdialenom kúte sedelo o stenu opreté napoly nahé dievča, nohy malo vystreté pred sebou, bosé chodidlá vykrútené smerom von.

Chcela sa mu prihovoriť, ale vlastný hlas jej pripadal čudný. Nazbierala v ústach trochu slín a odkašľala si.

„Hej.“

Nič.

„Haló?“

Plazila sa k dievčaťu a uvedomila si, že má odreté kolená aj píšľaly. Dievča nemalo ani dvadsať rokov, vďaka detskej postave vyzeralo veľmi mladé. Pokožka mala farbu piesku za nízkeho prílivu. Všimla si ruku, na ktorej sa popri žilách ťahali štípance od hmyzu. Na podlahe ležali ihla a lyžica. Preto tie bodky. Nahla sa a pritísila dievčine ruku pod nos.

„Doriti.“

Nenahmatala ani pulz na krku. Pritísila ucho k jej hruďi, kúsok nad lem krátkeho trička, čo jej zakrývalo prsia. Nič, bola ako kus kameňa.

Dýchaj. Nekrič.

Na zamknutých dverách nebola vnútri kľučka, na dierke bola priskrutkovaná medená tabuľka. Jedna z dosiek na okne sa uvoľnila. Na rukách a nohách sa pokúsila dočiahnuť na ňu a nadvihla voľný koniec. Vyzrela von a zistila, že okno je zatŕčené aj zvonka. Oprela sa o stenu pod parapetom, v ktorej zostali diery. Kedysi tam asi bol radiátor.

Miestnosť slabo osvetľovala slabá žiarovka v obyčajnej lampe stojacej na podlahe. Mala ružové tienidlo so strapcami a ťahala sa z nej šnúra, ktorá mizla kdesi v zemi. Starý koberec, možno zo sedemdesiatych rokov minulého

storočia, mal na začiatku pravdepodobne oranžovú farbu. Teraz bol samý fľak, ale viac o ňom nepremýšľala.

Bola sama a uvedomovala si pár vecí. Kedysi tu boli radiátor, tapety, dvere s kľučkou a viac nič. Zrazu začula kroky. Stuhla. Ozývali sa mimo miestnosti, zrejme na drevenej podlahe za dverami. Ktosi k nim podišiel a načúval. Kus starej bielej farby sa odlúpol z rámu a ležal na zemi ako odstrihnutý necht. Dýchala plytko a prerývane, srdce jej bilo tak hlasno, až sa ho desila. Snažila sa cez ten tlkot niečo zachytiť. Hlasy, ľudské hlasy zneli nejasne za stenami. Vo vedľajšej miestnosti sa s určitosťou ozývali dva.

Bože, nech hovoria tou istou rečou, akou premýšľam aj ja.

Kroky za dverami sa ozvali znova a spolu s nimi jasný hlas. Vedela, že je to muž, ale nič jej nedávalo zmysel. Nato sa ozval ďalší, volal z diaľky, ale bol rovnako nepochopiteľný ako ten prvý.

Čo to malo znamenať? Vari zabudla, ako sa ľudia medzi sebou rozprávajú? Možno nie je odtiaľto. Je cudzinka, hlúpo sa stratila v nejakom cudzom svete.

Prvý hlas sa odmlčal. Vzápätí sa ozval štrkot kľúča v zámke. Rýchlo zaliezla naspäť na matrac a ľahla si presne do takej polohy, v akej bola predtým, chrbtom k dverám. Počula, ako sa otvorili, cítila, ako ktosi na ňu hľadá, ale nikto nevošiel dnu. Druhý hlas stále kričal v diaľke, potom sa priblížil. Dvere sa zatvorili, ale tentoraz ich už nezamkli.

Odvážila sa nazrieť ponad plece a nehlučne podišla k dverám. Boli trochu pootvorené, takže videla jedného z nich za inými otvorenými dverami v chodbe. Bol veľký, urastený a sedel na stoličke. Na kolenách mal tácku a na rukách jednorazové rukavice. Vidličkou si naberal tenké špagety a vkladal si ich do úst. Kuklu si vyhrnul na hlavu a na plných perách mu zostávala červená omáčka.

Takmer sa musela rozosmiať. Špagety. Vedela, čo to je. V druhej miestnosti sa ozval ďalší hlas. Ženský. Nehovoril, boli to len zvuky.

Vyjadrovali strach. Bolesť.

Muž odložil tácku z lona a postavil sa na nohy. Vošiel hlbšie do miestnosti, takže ho už nevidela. Počula, ako sa šuchce po podlahe. Žena začala prosiť.

Vyšla do chodby, kde na podlahe ležali káble. Dvere na konci chodby za miestnosťou, z ktorej sa ozývali hlasy, vyzerali ako vchod do nejakého bytu. Opačným smerom neboli už nijaké miestnosti. Ako prvá, takmer oproti, bola kúpeľňa s matným sklom. Druhé dvere viedli do kuchyne. Stál tam kempingový sporák, vrela na ňom v hrnci voda. V druhom hrnci v dreze stuhla omáčka. Okno bolo zatlačené rovnako ako v prvej izbe, ale spájali sa pri ňom rôzne káble a vychádzali von cez dieru vysekanú vo vrchnej doske, kadiaľ viedla elektrina.

Vrátila sa naspäť do kúpeľne a nechala dvere pootvorené natoľko, aby videla izbu, v ktorej bola predtým zamknutá. Kľúč zostal v zámke. Kúpeľňa bola malá a bez okien, svetlo do nej prechádzalo len cez matné okná na dverách. Cez okraj vane viseli noviny. Prižmúrila oči v tme a zaplavila ju radosť, keď sa jej podarilo prečítať titulky, ktorým aj rozumela. Hľadala ešte niečo, čo by mohla prečítať, ale nenašla nič.

Malá skrinka nad umývadlom bola prázdna, a keď ju zatvárala, v zrkadle zazrela svoju tvár, no nespoznala ju. Nie preto, že bola dobitá a doškriabaná, ale bola si istá, že ju nikdy predtým nevidela. Ústa robili v zrkadle čudné veci a nič jej nehovorila ani farba očí. Rozochvená si sadla na podlahu pod umývadlo a kolená si pritiahla k brade. Omietnuté steny boli ošarpané, trčali z nich rúry a na vani chýbala bočná stena. Na podlahe ležal kus rozbitej obkladačky. Vzala ho a pritlačila k sebe.

Za stenou znova zaplakala iná žena. Počúvala a čoraz viac sa tlačila do škáry medzi chladným keramickým podstavcom a ošarpanou stenou. Počúvala tie zvuky a dumala, čo jej asi robia.

V chodbe sa ozvali ťažké kroky. Rýchlo sa prinútila zaliezť za dvere. Za matnými sklami sa mihla tmavá postava, hodila sa na ňu a hlboko do chrbta jej zaborila rozbitú obkladačku.

Muž zakričal a prehol chrbát, chytil sa za hrudník. Ruka jej klesla, ostrým okrajom si porezala dľaň, ale obkladačka sa mu pevne zabodla pod lopatku. Vtackal sa do miestnosti a ona za ním zatvorila dvere, zamkla ich a vzala kľúč. Odhodila ho po tvrdej dlažbe v kúpeľni do vzdialeného kúta.

Druhý muž isto začul ruch, ten veľký zranený stále kričal. Kopal do dverí, ale tie sa otvárali dovnútra, takže nepovolili.

V kuchyni na sporáku ďalej zúrivo vrela voda a hasila plameň. Vzala ho za jedno ucho, bolo horúce, ale nie neznesiteľne. Zatiaľ ho nechala na sporáku. Prestupovala z nohy na nohu, toho druhého počula kdesi v chodbe.

Bol k nej stále bližšie. Čoraz bližšie.

Napokon vzala hrniec a vyskočila von.

Na hlave mal bejzbalovú čiapku a na ústach šatku, takže mu videla len tmavé a neúprosné oči pod čiernym obočím. Okolo červených uší sa mu krútili tmavé vlasy. Džínsy mal rozopnuté, rukou si pridržiaval opasok.

Civeli jeden na druhého a vtom ho obľiala vodou.

Vriaca voda mu zasiahla tvár, muž desivo vykrikoval, pustil si džínsy a zahryzol do šatky na ústach, z ktorej sa parilo. Zviezol sa do sedu, džínsy mu spadli na členky. Vtedy mu zvyšnú vriacu vodu vyliala do lona. Muž znova vykrikoval.

Ten veľký medzitým vybil sklá v hornej polovici dverí a snažil sa dostať von cez dieru, ale bol dvakrát taký veľký.

Opakoval, že ju zabije.

Tú malú suku.

Teraz už dokonale rozumela slovám.

Z inej izby sa do chodby vyšuchtala žena. Mala na sebe len špinavú bielu vestu, svetlé vlasy postriekané krvou. Utrela si ďalšiu z očí, ktorá jej stekala z hlavy.

Vzala hrniec a podišla k popálenej obeti. Udrela ním muža do hlavy. Znova a znova. Vydávalo to zvláštny zvuk. Chytil ju za členky, ale tresla ho hrncom do lakťa. Reval tak, že nedokázal lapíť dych.

Prehovorila, no nedávalo to zmysel, podobne ako reč mužov predtým, ale predsa len to bolo iné. Prehľadala vrecká na džínsoch popáleného muža, hrabala znova a znova, až napokon vylovila kľúče. Kým sa dostali na koniec chodby, ten veľký bol takmer dopoly tela v diere na dverách a okolo neho lietali úlomky dreva. Dvere na konci chodby boli krížom prebité drevenou doskou, ale držala len v jednom kúte, takže sa dala ľahko vytrhnúť.

Liezla za ženou a zakrývala si oči. Slabé sivé svetlo ju oslepovalo. Žmurkala na slnku, ako keby to pre ňu bolo niečo nové. Rozoznala okrové tehly na nejakom opustenom mieste, a keď sa konečne lepšie rozhliadla, uvedomila si, že sa ocitla na terase na prvom poschodí nízkeho bytového domu. Určite v britskom meste. Nad ňou aj pod ňou sa nachádzali byty s podobne zatlčenými oknami, parkovisko dolu bolo takmer prázdne. Neďaleko na horizonte sa črtal štadión a smerom k nemu v nepravidelných intervaloch stáli tri výškové budovy. Ako tri obrovské náhrobky čeliace zapadajúcemu slnku.

Vtom ju čosi zozadu silno udrelo do nohy, až sa zapotácala.

Veľký muž sa už stihol pretiahnuť cez dvere a schmatol ju.

„Bež!“ vykrikla na druhú ženu. „Nezastavuj sa, doriti!“

Žena na chvíľu stuhla, kým na ňu znova nezavolala, potom sa rozbehla k schodisku na konci terasy.

Muža kopla podpätkom do boku hlavy a pleca. Pustil jej nohu a ona spadla do tieňa steny na terase. Tam sa pozviechala na nohy a pustila sa iným smerom ako žena. Bola to slepá chodba, tvrdá stena za dverami k poslednému bytu. Počula ho, ako sa hrabe za ňou. Prvej žene sa zatiaľ podarilo ujsť, ale jej na to nestačili nohy. Dobehol ju a bolestne jej zaboril prsty do bicepsov. Pritlačil ju k stene a chrbtom ju oprel o zábradlie. Odvrátila sa, lebo čakala, že ju udrie, ale neurobil nič.

Mlčky sa na ňu pozeral cez svoju masku.

Prezeral si ju.

Potom ju nadvihol a prehodil cez zábradlie.

Padala dozadu, nohy mala nad hlavou, ktorá sa jej krútila. Čosi silné a nepoddajné ju chytilo za bok a stehno. Pozrela na nebo, potom dopadla na zem, ako keby hlavou narazila do hory.

Obloha bola naspäť na svojom mieste. Zostala nehybne ležať a uvažovala, aké má možnosti. Vedľa nej stálo auto. Snažila sa podeň vliezť – aby ju nenašli, kým sa celkom nespamätá. Už nechcela ďalej poslúchať. Pocítila v ústach čosi tvrdé, akýsi hustý sirup, chcela ho vyplúť, ale nešlo to.

Ozývali sa nejaké hlasy a videla nad sebou týčiť sa voľajaké tváre. Ktosi sa jej dotkol pleca, aby ju upokojil. Tie hlasy jej pripadali známe.

Hovorili jej, aby sa nehýbala. Pomoc je už na ceste.

Chcelo sa jej smiať. Čo si myslíte, kam pôjdem? Ved' sa nedokážem odplaziť ani len pod toto auto.

Nad tvármi na nebi sa zbieral tmavý dym, akoby sa pohojďával vo vánku končiaceho sa dňa. Na doskách, kde mali byť okná, sa objavili jazyky plameňov. Celý byt zachvátil oheň.

Noha ju čudne bolela, nerozumela tomu. Mala ju pod sebou alebo vedľa seba. Niečo sa nad ňou vznášalo, asi sako, potom sa spustilo na ňu. Uvedomila si, že sa chveje. Ľudia hovorili, že všetko bude v poriadku, ale znelo to skôr ako otázka. Možno ich aj poznala alebo aspoň si to myslela.

Ozvali sa iné hlasy, autoritatívnejšie. Chcela niečo povedať, rozprávať sa s nimi.

Povedať im svoje meno.

To by nemalo byť také ťažké.

Vysvetliť im, čo sa stalo.

Na to si však nespomínala.

Všetko bude dobré, zlatko. V poriadku.

Nechápali to. Nič nebolo v poriadku. Nespomínala si, čo sa stalo. Nepamätala si nič, čo sa udialo predtým, ako sa prebrala v tej izbe. Nevedela ani vlastné meno.

Nepamätala si nič o ničom.

PRVÁ ČASŤ

**BOLA SOM
ABIGAIL BOONE**